

Vielse for de virkelige Kristne, for dem, der sætte Pris derpaa, men ogsaa Ret for Præsten til at sige nej, saa vilde de Tilfælde, som vi have drøftet her i denne Sal tidligere, og som have fundne Sted saavel her i Kjøbenhavn som andre Steder, aldrig nogen Sinde indtræffe. Tror noget Medlem her i Salen, at dette Tilfælde med det bekendte Par der ude fra Broerne, saafremt vi da havde haft almindelig Tilladelse til at indgaa borgerligt Ægteskab, og saafremt man havde vidst, at vedkommende Præst ikke var forpligtet til at vie dem, da nogen Sinde var fremkommet, eller at vi havde faaet noget som helst af de Ulemper frem, som ere forbundne dermed? Tror De, at det vedkommende Brudepar, hvis det havde vidst, at det ikke kunde genere Præsten ved sit Forlangende, og at der ikke kunde drives nogen Agitation paa denne Sag, et eneste Øjeblik vilde have tænkt paa at henvende sig til vedkommende Præst for at faa deres Ægteskab indviet? Det vilde maaske ikke have været vanskeligt at faa det gjort hos flere Præster her i Landet, nej, det, der har bragt disse utaalelige Tilstande frem, er den ulykkelige Pligt, der ligger paa Præsterne til at indvie Ægteskaber, som selve Kirkens Herre, saaledes som den højtærede Minister sagde ved første Behandling, har udtalt sin Fordømmelse over, og tage vi den væk, er jeg overbevist om, at alle Ulemper ville være væk, saa vil der aldrig nogen Sinde findes et eneste Ægtepar her i Landet, der virkelig føler Trang til kirkelig Velsignelse, som ikke vil kunne faa en Præst til at vie dem, det er jeg ganske overbevist om, og jeg antager ogsaa, at de fleste ærede Medlemmer her i Salen ville være enige med mig heri. Det er det, jeg mener, der fuldt ud opnaas ved de Ændringer, jeg har været med til at stille, og som jeg meget vil anbefale. Derved gaar man ingens Ret for nær, men man opretholder Aarhundreders gamle Ret for Kristne her i Landet til at indgaa deres Ægteskab paa den Maade, de finde rettest og mest overensstemmende med deres Følelse og med den Betragtning, de have af, og den Betydning, som de i det hele tillægge Ægteskabet.

Saa skal jeg til den højtærede Kultusminister kun gøre et Par Bemærkninger. Naar han hævdede i Gaar, at jeg havde gjort mig skyldig i en kolossal Overdrivelse, idet jeg havde sagt, at det almindelige borgerlige Ægteskab vilde føre til Flerkoneri, saa vil jeg gøre opmærksom paa, hvad jeg ogsaa er overbevist om, at Tiden-

den, naar den en Gang kommer, vil udvise, at det har jeg ikke sagt. Det, jeg sagde i Gaar, stod i Forbindelse med, at jeg hævdede, at naar den kirkelige Mægling i Ægteskabssager faldt væk, vilde det maaske bidrage til, at vi fik flere Skilsmisser, end vi ellers vilde faa. Naar der nemlig i et givet Øjeblik var Uenighed mellem et Par Ægtefolk, og de derfor ønskede at rende fra hinanden, vilde det, at der ikke mere vilde være Tale om Præstens Paamindelse om det højtidelige Løfte for hele Livet, som de en Gang havde givet hinanden, kunne føre til, at en saadan maaske overilet Beslutning ikke vilde blive taget tilbage, og saa var det, at jeg sagde, at det borgerlige Samfund havde for saa vidt ingen Ret til at foreholde Ægtefolk den kristelige Betydning af Ægteskabet, dets kristelige Uløselighed, det borgerlige Samfund maatte blive nødt til i mange Tilfælde at give Lov til Skilsmisse uden Indvending, hvad Præsterne ikke vilde kunne gøre. I den Forbindelse var det saa, jeg citerede nogle Udtalelser af Biskop Fr. Nielsen i hans Indstilling til Ministeriet, hvor han netop ogsaa hævder, at det rent borgerlige Samfund meget vanskeligt i Længden vil kunne modsætte sig Flerkoneriet, fordi man ikke ud fra rent borgerlige og sociale Begreber kunde holde paa Engiftet. Det var det, jeg sagde i Gaar. Det var ikke *min* specielle Mening, men kun min Fremhævelse af, hvad Biskop Fr. Nielsen havde fremført: den Fare, der maaske i Tidens Løb kunde ligge over for det almindelige borgerlige Ægteskab i, at man tog den kristelige Betragtning bort fra Ægteskabet. Angaaende den højtærede Ministers Udtalelse om, hvor Flerkoneriet var forbudt i Bibelen, skal jeg sige, at jeg ikke vil drøfte denne Sag med den højtærede Minister, da jeg er overbevist om, at den højtærede Justitsminister ikke vil hævde, at man ud fra Kristendommen, ud fra det ny Testamente vilde kunne begrunde Flerkoneriet. Jeg antager, at den højtærede Minister saa vel som dette høje Tings Medlemmer ere enige med mig i, at hele Kristendommens Væsen og Natur er en Protest mod Flerkoneriet, saa der er ingen Fare for, at man vilde kunne komme til nogen Sinde at paaberaabe sig Kristendommen eller det ny Testamente for Flerkoneriet, selv om man ikke kan paavise specielle Forbud netop mod det; thi det er jo saa indlysende, det er en ganske given Ting, at ingen Kristen nogen Sinde vil kunne tvivle derom.